

Przedmiot

Oparte na art. 278 i 279 TFUE żądanie zawieszenia wykonania decyzji Prezydium grupy politycznej „**Tożsamość i Demokracja**” (ID) Parlamentu z dnia 21 stycznia 2022 r., na podstawie której skarżący został zawieszony w działalności tej grupy i decyzji członków grupy politycznej ID z dnia 25 stycznia 2022 r., na podstawie której został on wykluczony z tej grupy.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 4 listopada 2021 r. – ID i in./Parlament

(Sprawa T-711/21)

(2022/C 148/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ID oraz sześciu pozostałych skarżących (przedstawiciele: adwokaci P. de Bandt, M. Gherghinaru i L. Panepinto)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- zarządzenie stwierdzenia nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2021 r. w sprawie wyjątkowych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy regulujących dostęp do budynków Parlamentu w jego trzech lokalizacjach pracy;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku ze skargą mającą na celu zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku oparcia zaskarżonej decyzji na ważnej podstawie prawnej pozwalającej na przetwarzanie danych medycznych skarżących. Skarżący kwestionują to, że art. 1e ust. 2 regulaminu pracowniczego oraz art. 10 ust. 1, art. 80 ust. 4 i art. 126 ust. 2 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, stanowią ważną podstawę prawną do wydania zaskarżonej decyzji, a tym samym do nałożenia na nich podważanego środka. Ponadto, twierdzą oni, że decyzja Prezydium, taka jak zaskarżona decyzja, nie może stanowić podstawy przepisów wiążących się z przetwarzaniem bardzo wrażliwych danych, ponieważ, zgodnie z art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), kluczowe elementy takiego przetwarzania danych muszą być przewidziane „ustawą”, której nie stanowi decyzja Prezydium Parlamentu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia ogólnych zasad odnoszących się do przetwarzania danych osobowych. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
 - Część pierwsza dotyczy naruszenia zasady ograniczenia celów przetwarzania danych i zasady legalności. Aby bowiem dane osobowe zawarte w unijnych cyfrowych zaświadczeniach COVID skarżących mogły zostać wykorzystane w celu umożliwienia tym skarżącym dostępu do budynków Parlamentu, istnieje wymóg prawny, aby zostały one zgromadzone w tym celu. W braku podstawy prawnej wyraźnie zezwalającej na przetwarzanie danych medycznych dotyczących szczepienia, testów lub ozdrowienia, w celu umożliwienia dostępu do miejsca pracy i zgromadzeń parlamentarnych, w żadnym razie Prezydium Parlamentu nie może zezwolić na takie przetwarzanie danych, tym bardziej w drodze normy, która nie jest ustawą w formalnym znaczeniu tego słowa.

- Część druga dotyczy naruszenia zasad lojalności, przejrzystości i minimalizacji ponieważ skarżący nie zostali poinformowani w chwili gromadzenia ich danych osobowych, że dane te zostaną wykorzystane w celu udzielenia zezwolenia na wstęp do miejsca pracy.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja w sposób nieuzasadniony narusza prawo do ochrony prywatności i danych osobowych, prawo do nietykalności cielesnej, prawo do wolności i bezpieczeństwa oraz prawo do równości i niedyskryminacji. Zarzut ten dzieli się na dwie części.
- Część pierwsza dotyczy naruszenia praw do nietykalności cielesnej skarżących, ich praw do wolności i bezpieczeństwa, ich praw do równości i niedyskryminacji oraz poszanowania ochrony prywatności i danych osobowych.
 - Część druga dotyczy tego, że naruszenie przez zaskarżoną decyzję praw i zasad, o których mowa w części pierwszej zarzutu, stoi w sprzeczności z zasadą proporcjonalności zawartą w art. 52 ust 1 karty, ponieważ podważany środek nie jest konieczny, odpowiedni ani proporcjonalny do osiągnięcia zamierzonych celów.

Skarga wniesiona w dniu 11 listopada 2021 r. – IL i in./Parlament

(Sprawa T-724/21)

(2022/C 148/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: IL oraz 81 pozostałych skarżących (przedstawiciele: adwokaci P. de Bandt, M. Gherghinaru i L. Panepinto)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- zarządzenie stwierdzenia nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 27 października 2021 r. w sprawie wyjątkowych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy regulujących dostęp do budynków Parlamentu w jego trzech lokalizacjach pracy;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania, w tym kosztami poniesionymi w związku ze skargą mającą na celu zawieszenie wykonania zaskarżonej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku oparcia zaskarżonej decyzji na ważnej podstawie prawnej pozwalającej na przetwarzanie danych medycznych skarżących. Skarżący kwestionują to, że art. 1e ust. 2 regulaminu pracowniczego oraz art. 10 ust. 1, art. 80 ust. 4 i art. 126 ust. 2 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej, stanowią ważną podstawę prawną do wydania zaskarżonej decyzji, a tym samym do nałożenia na nich podważanego środka. Ponadto, twierdzą oni, że decyzja Prezydium, taka jak zaskarżona decyzja, nie może stanowić podstawy przepisów wiążących się z przetwarzaniem bardzo wrażliwych danych, ponieważ, zgodnie z art. 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), kluczowe elementy takiego przetwarzania danych muszą być przewidziane „ustawą”, której nie stanowi decyzja Prezydium Parlamentu.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia ogólnych zasad odnoszących się do przetwarzania danych osobowych. Zarzut ten dzieli się na dwie części.